

РЕШЕНИЕ

№ 3660

гр. София, 07.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 02.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **12445** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка § 44 от ПРЕХОДНИТЕ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Закона за устройство на територията(ДВ, бр. 25 от 2019 г., изм., бр. 17 от 2020 г., бр. 16 от 2021 г.)

Образувано по жалба на С. И. Б. срещу Заповед № АБ- 05 от 13.02.2015г. на Главния архитект на СО, район О. купел с която на осн. § 127 ал. 5 от ПЗР на ЗИДЗУТ се отказва издаване на акт за узаконяване на строежи „Триетажна жилищна сграда“ и „Два броя гаражи“, находящи се в УПИ II -5 кв.18 по плана на [населено място], м. кв. Горна баня, с адм. адрес кв. Горна баня, [улица].

Твърди материална незаконосъобразност на обжалвания акт, несъответствие с фактическата обстановка. Ответникът неправилно бил приел периода на извършване на строежа 1987-1992г Строежът отговарял на нормативните изисквания по време на извършването му. Констатациите в оспорения акт и по отношение на гаражите не отговаряли на действителното положение, за достъпа до тях не се налагало учредяване на сервитут. Моли да се отмени заповедта.

Ответникът Главния архитект на СО, район О. купел чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юриск.възнаграждение.

Представител на Софийска градска прокуратура не взема становище по жалбата.

Административен съд, С. град, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С молба вх № АБ 94-С-108 от 20.07.1999г /л.111 и л.146 от делото/ подадена до Главния архитект на СО, район О. купел, С. И. Б. е поискала да бъде узаконена жилищна сграда, находяща се кв. Горна баня, [улица]. Приложено е и заснемане за узаконяване /л.52 и сл/

Със заявление вх. № АБ-32-00-9 / 17.10.2013г – л. 31 от делото, С. И.Б. е поискала издаване акт за узаконяване на осн. § 127 ал.2 от ПЗР на ЗИДЗУТ вр. с § 184 ал.1 и ал.2 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ (ДВ бр. 65/ 2003г). за „Триетажна жилищна сграда“ и „Два броя гаражи“ находящи се в УПИ II -5 кв.18 по плана на [населено място], м. кв. Горна баня, с адм. адрес кв. Горна баня, [улица].

По повод постъпилото заявление от 17.10.2013г Главният архитект на СО, район О. купел е издал оспорената Заповед № АБ- 05 от 13.02.2015г. с която на осн. § 127 ал. 5 от ПЗР на ЗИДЗУТ се отказва издаване на акт за узаконяване на строежи „Триетажна жилищна сграда“ и „Два броя гаражи“, находящи се в УПИ II -5 кв.18 по плана на [населено място], м. кв. Горна баня, с адм. адрес кв. Горна баня, [улица].

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – главният архитект на СО, район О. купел на осн § 127, ал. 5 вр с ал.3 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ /ДВ, бр. 82 от 2012 г./ във връзка с чл.148 ал.2 ЗУТ в релевантната редакция преди изменението ДВ, бр. 13 от 2017 г. Предвид посочените в заповедта фактически и правни основания за издаването ѝ могат да се установят юридическите факти, от които органът черпи упражненото от него публично субективно право. Изискуемите за акта реквизити ясно са обективирани в заповедта, с оглед на което съдът намира, че по аргумент от чл. 146, т. 2 във вр. с чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК при издаване на обжалваната заповед е спазена установената форма. При издаване на административния акт не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна на това основание.

Жалбоподателката се легитимира като собственик на идеални части от имота върху който е извършено строителството и на заявените за узаконяване строежи- триетажна жилищна сграда и два броя гаражи. Същата като адресат на акта, засягащ правата ѝ, има правен интерес от оспорването му.

Релевантната в конкретният казус разпоредбата на § 127, ал. 2 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ /в сила от 26.11.2012 г. / предвижда строежи по § 184 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ /ДВ, бр. 65 от 2003 г./, незаявиени за узаконяване до влизане в сила на този закон, да могат да бъдат узаконени по искане на собственика, ако са били допустими по разпоредбите, който са действали по времето, когато са извършени или по действащите разпоредби съгласно този закон.

В случая с молба вх № АБ 94-С-108 от 20.07.1999г /л.111 и л.146 от делото/ подадена до Главния архитект на СО, район О. купел, С. И. Б. е поискала да бъде узаконена жилищна сграда, находяща се кв. Горна баня, [улица]. Тази молба е довела и до издаване на Заповед № РД 09-288 от 27.07.2000г на Кмета на СО, район О. купел /л.133/ с която на основание промени в З., глава девета и създаване възможност за узаконяване по чл.100 ППЗТСУ и на осн. чл.26 ал.1 от З. , е оттеглил Заповед № 243 от 12.11.1992г на кметския наместник на ТОА О. купел с която е било наредено премахване на незаконния строеж на жалбоподателката на [улица].

Горното води до извод, че процесният строеж- жилищната сграда вече е

заявяван за узаконяване по предходно искане от 20.07.1999г. , различно от това от 17.10.2013г въз основа на което е започнало производството , завършило с издаване на оспорената заповед. Строежът-жилищната сграда вече е бил заявяван за узаконяване със заявление от 20.07.1999г (л.111 и 146 от делото), тоест преди подаване процесното заявление от 17.10.2013г. Тези фактически констатации послужили като едно от основанията за издаване на оспорения акт са отразени коректно в последния- л.2 долу, л.3 горе. На узаконяване на основание § 127, ал. 2 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ подлежат само и единствено строежи по § 184, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ /ДВ, бр. 65 от 2003 г./, които не са заявени за узаконяване до влизането в сила на този закон. По делото са налице доказателства, че процесният строеж – жилищната сграда е заявяван за узаконяване с молба от 20.07.1999г. Този факт сам по себе си е достатъчен да бъде отказана процедура по узаконяване по реда на § 127 ал.2 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ относно жилищната сграда. Ирелевантно в случая е дали процедурата по тази молба е прекратена, която констатация на органа се оспорва от жалбоподателката. Последното по арг. от ал.15 на § 127 е относимо единствено към производството по премахване на незаконни строежи по чл.225 от ЗУТ. Производството по премахване на незаконен строеж е самостоятелно и независимо от производство по узаконяване на строеж, касае се за две отделни и самостоятелни административни производства с различен предмет. Разпоредбата на § 127, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ е материалноправна, предвиждаща възможност за узаконяване при наличието на визираните в нея предпоставки между които и липса на подадено вече заявление за узаконяване до влизане в сила на закона. Касае се за новопредвидената от законодателя възможност за узаконяване на незаконните строежи при условията на § 127, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ, считано от влизане в сила на закона - 26.11.2012 г. За реализирането на тази възможност жалбоподателката несъмнено има правен интерес, а провеждането на производството по узаконяването му би имало значение във връзка с изпълнението при евентуално издаване на заповед за премахване на незаконния строеж.

Една от кумулативно изискуемите предпоставки по § 127 ал.2 ПЗР на ЗИД на ЗУТ е факта на неподадено заявление за узаконяване за строежи по § 184 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. Такова обаче, в конкретната хипотеза е депозирано на 20.07.1999г. , тоест много преди процесното от 17.10.2013г. Предвид изискването за кумулативно наличие на посочените в текста предпоставки, то този факт- на подадено преди това заявление за узаконяване, сам по себе си е основание за постановяване отказ да се издаде акт за узаконяване на жилищната сграда. Предвид липсата на едно от изискуемите основания е безпредметно произнасянето по другите визираните в § 127 ал.2 ПЗР на ЗИД на ЗУТ предпоставки, тъй като изискването е за кумулативното им изпълнение. Горните изводи са важими за жилищната сграда, тъй като само за нея се установи подадена на 20.7.1999г молба за узаконяване. В допълнение, жалбоподателката, въпреки указаната ѝ с определение доказателствена тежест, вкл. ако прецени необходимост от специални знания, не положи усилия в процеса, не заяви и не ангажира никакви доказателствени искания в подкрепа на изложеното в жалбата и за опровергаване констатациите на адм. орган, че строежът не е бил допустим по разпоредбите, които са действали по времето, когато е извършен, или по действащите разпоредби съгласно този закон./§ 127 ал.2/

Относно гаражите: Както се посочи, няма данни по отношение на тях за подадено предишно заявление за узаконяване. Тоест налице е първия елемент от

фактическия състав на § 127 ал.2 ПЗР на ЗИД на ЗУТ. При това положение следва да се преценят останалите посочени в правната норма предпоставки, а именно дали са били допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени, или по действащите разпоредби съгласно този закон.

Жалбоподателят оспорва твърдението на адм. орган, че достъпът до гаражите се осъществявал през чужд УПИ V-7 кв.18, без учредено право на преминаване по см. на чл.192 ал.1 ЗУТ.В тази връзка е представил нот. акт за замяна на идеална част от недвижим имот с движима вещ от 9.12.2014г видно от който жалбоподателката притежава ид части от ПИ 68134.4327.1807,представляващ УПИ V-7 кв.18, тоест имотът през който се осъществява достъпа до гаражите е съсобствен и на жалбоподателката. Това обаче, не е единствената констатация на адм. орган послужила като основание за отказ за издаване акт за узаконяване на гаражите. Жалбоподателката, чиято е доказателствената тежест не доказва, че са изпълнени изискванията за изграждане на строежи на допълващо застрояване по чл.41 ал.2, чл.42, ал.1 от ЗУТ и чл.85 т.1 от Наредба № 7 / 2003г на МРРБ и че са изпълнени изискванията по чл.112 ал.4 от ППТЗТСУ и чл. 97 от Наредба № 5 / 1977г на МРРБ. Съдът е длъжен да приеме недоказаните факти за неосъществили се. Ето защо, следва да се приеме липсата на елемент от фактическия състав на § 127 ал.2 ПЗР на ЗИД на ЗУТ, а именно гаражите не са били допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени, или по действащите разпоредби съгласно този закон.

Не е налице правна възможност за издаване акт за узаконяване на триетажната жилищна сграда и на гаражите. С оглед горното, съдът приема, че процесната Заповед е законосъобразен административен акт и като такъв - не подлежи на отмяна. Жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, и по арг. от чл.143 ал.3 АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответната страна се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на С. И. Б. срещу Заповед № АБ- 05 от 13.02.2015г. на Главния архитект на СО, район О. купел.

ОСЪЖДА С. И. Б. да заплати на Столична община сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се връчи на страните на осн. чл.138 АПК.

СЪДИЯ:

